

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XVII, NR.3 (203)/2014

BULETIN DE INFORMAȚII

MARTIE 2014

Pastorală la începutul Postului Mare

Preacucernici Părinți și iubiți
credincioși,

Măine începem, cu ajutorul bunului Dumnezeu, Postul Mare - care durează 40 de zile - urmate de Săptămâna Sfințelor Patimi.

În tot acest Post suntem chemați să participăm și noi la Patimile Mântuitorului nostru Iisus Hristos încununat cu moartea pe cruce și Învierea de a treia zi.

Suntem chemați deci „să murim cu Hristos și să înviem împreună cu El”. Această taină a morții cu Hristos și a învierii cu El s-a petrecut deja la botezul nostru pe care trebuie să-l actualizăm mereu, zi de zi.

Dar ce înseamnă mai concret „să murim cu Hristos și să înviem cu El”?

Un mare teolog ortodox francez (Olivier Clément, †2009) spunea că viața noastră este alcătuită din „morți parțiale” și din „învieri parțiale”, până la moartea finală și Învierea definitivă.

Într'adevăr fiecare dintre noi, în încercările de zi cu zi: boli, nereușite de tot felul, neînțelegeri în familie sau cu semenii, muncă istovitoare, lipsuri - toate, consecințe ale păcatelor noastre - facem în fond o experiență a morții sau pregustăm moartea, pentru că în aceste încercări elanul vieții și curajul ni se împușinează, iar tristețea tinde să pună stăpânire pe suflet.

Experimentăm deci pe moment dezgust de viață, trăim un fel de moarte, o „moarte parțială”.

Totuși din această moarte ne putem ridica imediat, putem învia dacă cerem cu credință și smerenie ajutorul lui Dumnezeu. Când strigăm din toată inima după ajutorul lui Dumnezeu, repetând mereu ca și Psalmistul: „Dumnezeule, vino degrabă în ajutorul meu” (Psalm 69, 10) sau „Doamne

ajută-mă”, „Doamne iartă-mă” sau „Doamne, nu mă părăsi”, vom simți imediat că sufletul ni se ușurează, că se întărește în noi elanul vieții și curajul de a nu ne lăsa abătuți de povara greutăților, ci de a lupta cu ele până la capăt.

Astfel ne ridicăm, biruim încercarea, chiar dacă nu de tot, deci înviem

„parțial”, deși peste puțin vom cădea din nou pentru că firea noastră este slabă și nestatornică. Ea se întărește numai cu timpul prin hotărârea mereu înnoită de a nu ne lăsa înfrânți de poverile vieții, ci de a ne lupta cu ele până la capăt, cu curaj și cu nădejde de biruință.

Din păcate, de multe ori nu înțelegem sensul necazurilor, ne săturăm repede de ele, nu le mai suportăm și în loc să le punem pe seama păcatelor noastre, căutăm „țapi ispășitori”, învinuind pe alții de durerile sau insuccesele proprii. Îi judecăm pe cei din jurul nostru și chiar pe Dumnezeu, pentru că ni se pare că suferim pe nedrept. Astfel prelungim moartea în care ne aflăm, în loc s-o biruim imediat prin înviere, adică prin rugăciune și gânduri pozitive, care înmulțesc în noi curajul și nădejdea neclintită că până la urmă vom birui.

lubiți credincioși,

Postul Mare este un exercițiu duhovnicesc. El ne ajută să biruim păcatele și pornirile pătimase care slăbesc în noi sufletul, încât acesta nu mai are energia necesară ca să biruiască greutățile vieții. Prin postul de șapte săptămâni trupul slăbește, dar sufletul se întărește, se umple de energii divine și de curaj în lupta cu ispitele vieții.

Toți Părinții ascetici spun că postul nu urmărește omorârea trupului, ci omorârea patimilor care ne distrug și sufletul și trupul. Căci fără înfrânare de la mâncare și băutură și alte nevoi ascetice este cu neputință să ținem în frâu și să biruim mișcările pătimase ale trupului.

Sfântul Ioan Scărarul spune: „cel ce voiește să biruiască dracul curviei cu lăcomia pântecelui și cu săturare, este asemenea celui ce voiește să stingă pârjolul cu gaz”. Iar mai departe spune: „Postul este curmarea aprinderii (trupești), alungarea gândurilor rele, eliberarea de visări, curăția rugăciunii [...], paza minții [...], sănătatea trupului, pricinuirea nepătămirii, iertarea păcatelor, ușa și desfătarea raiului”. Și dând cuvântul lăcomiei pântecelui, „tirană a tuturor muritorilor”, aceasta își prezintă odraslele astfel: „fiul meu cel întâi născut este slujitorul curviei; al doilea după el este cel al învârtoșării inimii; al treilea e somnul. Apoi din ei pornește o mare de gânduri, valuri de patimi, adânc de necurății neștiute și negrăite”.

Postul este și „curăția rugăciunii”. El ne ajută să facem o rugăciune curată, netulburată de gânduri străine, deci să ne rugăm cu mintea concentrată în inimă, pentru ca să simțim dulceața harului ascuns de la botez în inima noastră. Atunci rugăciunea ne va fi dragă, o vom face cu bucurie. Aceiași

Părinți spun că nimeni nu se poate ruga cu stomacul plin, pentru că mintea nu stă la rugăciune, ci se împrăștie în cele din afară sau coboară în simțuri și le aprinde de poftă.

Pentru ca să fie deplin, postul trebuie împreunat cu milostenia, cu facerea de bine față de cei care se află în lipsă și suferință.

Aici vă pun la inimă din nou proiectul nostru: „Burse pentru copiii săraci din Moldova”, pe care vă rog să-l susțineți mai departe. (a se vedea <http://www.mitropolia-ro.de/index.php/activitati/burse-copii-moldova>).

lubiți credincioși,

Duminica de astăzi se numește și „Duminica iertării”, pentru că suntem chemați să ne cerem iertare unii de la alții pentru tot ce am greșit unii față de alții, în familie, în parohie, la serviciu. Altfel postul nu este primit de Dumnezeu, nici rugăciunea.

În calitatea mea de Păstor sufletesc al vostru al tuturor, vă cer și eu iertare pentru tot ceea ce am greșit față de unii sau față de alții. În primul rând îmi cer iertare pentru lipsa de răbdare pe care am avut-o uneori și pentru smin-teala pe care am putut-o pricinui, desigur fără voie. Dar și păcatul fără de voie este totuși păcat. La rândul meu, iert pe toți cei ce nu m-au ascultat sau m-au vorbit de rău.

Ne cerem iertare unii de la alții, dar să nu uităm să cerem iertare și de la Dumnezeu în Taina Spovedaniei pentru că numai Spovedania ne ușurează cu adevărat conștiința.

Bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți și să vă întărească să postiiți tot Postul acesta cu folos de mântuire.

Mitropolitul Serafim

„Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie.

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău.

Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin”.

Sfântul Efreim Sirul

A iubi înseamnă a ierta

Fiecare om cu bunăvoință face un efort pentru a deprinde dragostea. Toți suntem conștienți de neputința noastră de a iubi...

Dragostea este o stare, dar această stare străbate prin anumite gesturi exterioare. Oamenii înțeleg dragostea în multe feluri. “Mă iubește pentru că m-a așteptat, mi-a acordat din timpul său, din darurile sale, m-a ajutat cu bani, m-a primit la el acasă...”

Toate acestea sunt gesturi care izvorăsc din dragoste. Totuși, nu este neapărat ca aceste gesturi să presupună dragostea...

Apostolul Pavel, când a trebuit să definească dragostea, a vorbit prea puțin de gesturile exterioare ale ei, el s-a referit la niște porniri și simțăminte ale inimii: *„Dragostea toate le rabdă, dragostea toate le crede, dragostea toate le iartă, dragostea nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr, dragostea nu se trufește, dragostea nu se înalță, dragostea nu caută ale sale...”*

Toate acestea reprezintă tabloul duhovnicesc, tabloul sufletului nostru atunci când el iubește.

Dar cuvintele pe care ni le spune Apostolul Pavel sunt foarte greu de priceput... pentru că mintea noastră nu este obișnuită să gândească astfel. *“Dragostea nu caută ale sale”* – ce-i asta? Dar ale cui să le caute? Ale aproapelui tău. Care aproape? Unul vrea să meargă la fotbal, altul vrea să meargă la bar. Pe care din aceștia trebuie să-l urmez și să-l satisfac? Desigur, Apostolul Pavel, înainte de a propune să căutăm la dorințele celor din jurul nostru, ne vorbește de o dispoziție a sufletului, aceea de a nu te socoti pe tine ceva, de a te pune pe tine în urma celorlalți...

Cel care ascultă pe toți și le slujește, într-o zi vede că dorințele și apucăturile oamenilor sunt atât de diferite, încât ajunge, chiar bine dorind pentru aproapele său, să intre în nenumarate păcate și încurcături cărora nu le mai poate face față. Și atunci cum lucrăm această poruncă de căpătâi pe care ne-a adus-o Dumnezeu?

Cum? Mergând la esență. La lucrarea pe care o putem face oricând, oriunde, aceea că înainte de a iubi, să încercăm să nu urăm.

Începutul binelui este îndepărtarea de

la rău. Spune Prorocul: *“Îndepărtează-te de la rău și fă binele”* (Ps.33) Înainte de a căuta dragostea în inima noastră, de a o cultiva, trebuie să ne izbăvim de răul care este în inima noastră.

Și care este acest rău care se ridică împotriva dragostei? Invidia, slava deșartă – că suntem mai buni decât aproapele nostru, cine este el să ne spună noua, ca să ne învețe? – toată răutatea care se săvârșește cu gândul și cu dorința. Și începutul a toate este iertarea.

“Dacă iubiți pe cei ce vă iubesc pe voi, ce răsplată mai aveți, ce răsplată așteptați? Oare nu și păgânii fac așa? Dar Eu vă zic: iubiți pe vrăjmașii voștri.” Aici este examenul iubirii.

Cine sunt vrăjmașii noștri? Nu cei care ne sparg apartamentul, nu cei care ne-au furat mașina... Vrăjmașii noștri sunt cei pe care noi singuri ni-i facem. Sunt oamenii despre care noi avem o părere proastă, oamenii care ne tulbură prin prezența lor, prin cuvintele lor, prin felul lor de a fi. Oamenii despre care noi spunem: “Lasă-mă, ca m-am săturat de el”.

Aici trebuie să începem lucrarea dragostei Cum? Iartă! “Nu pot să-l iert, pentru că este mândru”. Păi dar tu cum ești? Iartă! Iertarea este semnul cel mai grăitor și piatra de temelie pe care se zidește mai târziu dragostea...

Dumnezeu, când S-a pogorât în lume, mai înainte ne-a iertat, ne-a iertat pentru că L-am trădat în rai, ne-a iertat pentru că ne-am îndepărtat de poruncile pe care ni le-a descoperit prin proroci, ne-a iertat pentru că nu L-am primit pe Fiul Său, L-am răstignit. Pentru toate ne-a iertat. Ne-a iertat – pentru că ne-a iubit.

Și noi suntem datori să răspundem cu aceeași dragoste.

Să iertăm, pentru că nu este cu neputință. Nu este cu neputință să iertăm pe acest om păcătos din fața noastră. Pentru că Insuși Dumnezeu l-a iertat.

Aceasta este cugetarea cea mai de folos. Aceasta este raportarea pe care trebuie să o avem față de aproapele. Înainte de a-l judeca eu, trebuie să mă întreb cum îl judecă Dumnezeu pe el? Și cum îl judecă?

A murit pentru el! Dumnezeu l-a iertat...

Cum răspundem noi iubirii lui Dumnezeu și iertării pe care ne-o dăruiește?

Iertând pe aproapele nostru. Dumnezeu n-a voit nimic altceva de la noi în schimb pentru dragostea pe care ne-a dat-o, pentru iertarea pe care ne-a dat-o, ci a voit ca și noi, fiecare la rândul nostru să facem același lucru cu aproapele nostru...

Dumnezeu ne-a chemat să fim asemenea Lui și asemenea lui Dumnezeu suntem atunci când iertăm. Puterea de a ierta este însușire dumnezeiască. Iertând celor ce ne greșesc, ne facem părtași la dragostea cu care iubește Dumnezeu lumea.

Ca să înțelegem și mai adânc această relație și condiție a mântuirii noastre, Mântuitorul ne-a dat pilda celor doi datornici în care cineva care avea o datorie foarte mare a fost chemat de mai-marele său și amenințat că i se vor lua nevasta și copiii și vor fi vânduți, iar el va fi aruncat în temniță, până va plăti datoria. Acest datornic, căzând în genunchi, s-a rugat și a cerut îndurare și a primit-o.

Dar plecând el cu bucurie că a scăpat de atâta durere și necaz, de durerea despărțirii de nevastă și de copii, de suferința temniței, a întâlnit pe cale pe unul din tovarășii săi. Și iată că, de îndată ce l-a văzut, i-a trecut bucuria, a uitat binele și și-a adus aminte că acest tovarăș are la el o datorie, o datorie neînsemnată pe lângă datoria pe care el o avea la stăpânul său, și îndată l-a apucat de piept și-i cerea să-i dea datoria. (...) Stăpânul, înfuriindu-se, l-a chemat pe acel datornic, l-a închis în temniță zicându-i: „Dacă eu ți-am iertat toată datoria ta atât de mare, n-ai putut și tu să ierți aproapelui tău datoria neînsemnată pe care ți-o datora?”.

Prin această pildă, Mântuitorul ne arată starea noastră în această lume, că toată relația noastră cu Dumnezeu se face prin aproapele, prin puterea de a ierta.

Putem ierta și când trăim într-o adunare, într-o obște, dar putem ierta și dintr-un loc însingurat, dintr-o pustietate.

Ne putem tulbura și mânia și găsi pricini de nemulțumire în adunare, în conviețuire cu oamenii, dar putem păstra aceeași răutate și nemulțumire și într-un loc însingurat.

Așa că, puterea de a ierta este un rod al experienței îndelungate prin care noi încercăm să ne apropiem de Dumnezeu și de esența Evanghe-

liei. De aceea mi se pare că cel mai scurt drum, cea mai simplă și mai esențializată cale de a lucra dragostea este de a oferi iertarea celor care ne greșesc.

Nu adunând bani pentru ca să-i dai văduvelor și orfanilor, pentru că acesta este un lucru greu și anevoios și s-ar putea nici să nu ajungi vreodata să-i ai. Nu este nevoie neapărată să mergi până la capătul lumii pentru a îndeplini dorința cuiva, dar să ierți poți. Mai ales, știind că în schimbul acestei iertări primești iertare de la Dumnezeu pentru toate păcatele vieții tale. Dar mai presus de aceasta, știind că prin puterea de a ierta te asemeni cu Dumnezeu.

Cum să ierți un om rău? Cum să ierți un om care te necajește? Aducându-ți aminte de Dumnezeu, de Cel care a murit pentru el. Aducându-ți aminte că și tu ai nenumarate datorii. Aducându-ți aminte de oamenii dragi ție, de felul în care te porți cu ei.

Puterea de a ierta este proprie celor care se apropie încetul cu încetul de despătimire, care au început să iasă cu încetul din această lume.

Care sunt pricinile pentru care urăm un om, pentru care ne supărăm pe el? Are mai mulți bani? Ne-a păcălit într-o afacere? ...

Toate acestea vin din alipirea noastră de cele materiale, de cele pământești și trecătoare. În măsura în care ne desprindem de ele și ne îndreptăm mintea către Dumnezeu, către viața veșnică, știind că toate sunt deșertăciune, iertăm ușor. Știm că „deșertăciune este tot omul” și „în deșert se tulbură tot pământeanul”, cum ne spune prorocul David.

Așa că este timpul să ne adâncim în noi, pentru că poruncile Mântuitorului, deși sunt atât de simple, par simple, dar cer foarte multă profunzime de la noi.

Nu complexitate ci cer o profunzime care ne uimește prin simplitatea ei.

Ni se cere ca gândul nostru să fie pururea întors către noi și către Dumnezeu, să nu se mai alipească de cele trecătoare. Pentru că așa făcând vom ști să descoperim în ceilalți chipul lui Dumnezeu pe care îl poartă.

Și dacă Dumnezeu a murit pentru noi *“pe când noi încă eram păcătoși”*, cum spune Apostolul Pavel, cine suntem noi ca să judecăm pe aproapele nostru?

Acestea avându-le în minte, vom căpăta și îndrăzneala necesară pentru rugăciune și pentru această îndrăzneală vom primi de la Dumnezeu și răspunsul cererii noastre.

Când ajungi seara, spune: Doamne, iartă-mi tot ce am greșit eu azi cu cuvântul, cu lucrul și cu gândul ca un om, iartă pe toți părinții și frații și mă iarta și pe mine păcătosul.

Uită-te în inima ta și dacă vezi că ai vreo mânie asupra cuiva, iartă, ca să nu te culci mânios. Și dacă ai iertat, poți să-i spui Domnului: acuma și Tu iartă-mă, pentru că eu i-am iertat, că Tu ai zis”.

Și cu acest târg sfânt și copilăros, dă-ți sufletul în mâna lui Dumnezeu și dacă mori în noaptea aceea, Dumnezeu te ia la Dânsul...

Ce să facem dacă vrem să iertăm, dar tot timpul ne aducem aminte ce ne-a făcut respectivul om?

Este luptă, nu putem ierta de la început. Dar dacă avem această lucrare, Dumnezeu prin harul Său ne ajută.

...Iară și iară să căutăm motive pentru care să-l îndreptăm pe cel din fața noastră: poate a fost obosit, poate-i bolnav, are o educație altcumva decât a mea, nu l-am înțeles eu corect, am fost eu obosit și tulburat... Să luăm vina asupra noastră.

Acesta este un exercițiu duhovnicesc prin care ne desăvârșim.

Așa că, să nu ne tulburăm, că nimeni nu poate ierta dintr-o dată, pentru că dacă ar fi așa ușor, n-ar mai sta această porunca în mijlocul Evangheliei, n-ar mai făgădui Dumnezeu Împărăția pentru un gând pe care noi l-am putea dobândi atât de ușor.

Este osteneală. Dar prin exercițiu, dacă tot timpul vom căuta aceasta, vom reuși.

Iubirea, spune Sfântul Siluan Athonitul, se poate deprinde, poate deveni un obicei.

Să ne obișnuim să gândim frumos, să ne obișnuim să alungăm gândurile rele, să nu le credem. Și atunci putem deveni ucenici ai lui Hristos adevărați, pentru că El a zis: *“Întru aceasta vor vedea oamenii că sunteți ucenicii ai Mei, dacă veți avea dragoste între voi.”*

Așa că, prin osteneală, prin eforturi lăuntrice, ajungem la această măsură.

Scoala postului în familie

Pentru toți creștinii ortodocși Postul Mare este perioada pocăinței și a înnoirii duhovnicești. Putem oare vorbi despre pocăință, gândindu-ne la copii? Cred că nu doar putem, dar chiar trebuie, deoarece sentimentul vinovăției are un rol foarte important în dezvoltarea psihică a copilului și de multe ori nu unul sănătos și folositor. Sentimentul apăsător de vinovăție este altceva decât pocăința pentru o faptă urâtă conștientizată. Observăm aceasta și la adulți. Copiii, neîndoindu-se, trăiesc adesea un sentiment de vinovăție chinuitor și dăunător sufletelor lor fragile.

De exemplu, părinții divorțează, iar micuțul lor crede că el este de vină pentru că este obraznic. „M-am rugat – se gândește o fetiță – pentru ca mama să se însănătoșească, dar ea tot nu s-a însănătoșit. Dumnezeu nu m-a auzit, pentru că puțin m-am rugat”. A te lăsa în plasa acestei ispite e un păcat. În același timp, copiii de la șase-șapte ani se pot întrista de fapta lor proastă, o regretă și se bucură dacă sunt iertați. Noi, părinții, ar trebui să fim atenți cu copiii noștri și să le cunoaștem sentimentele, să deosebim un incert sentiment de vinovăție

de căința pentru o faptă rea. La fel de important este să nu-i spunem copilului „ești rău”, dar „ai comis o faptă rea”.

Postul Mare e timpul cel mai potrivit pentru a-i ajuta pe copii să înțeleagă ce este pocăința. Pentru copil e folositor și tămăduitor, dacă în familie părinții au o atitudine sinceră și responsabilă față de post și își asumă conștient nevoia pocăinței și a postirii.

Primul pas către adevărata pocăință este iertarea supărilor și împăcarea cu apropiații. O impresie deosebită lasă în sufletul copilului vecernia din Duminica Iertării, când preotul cere iertare de la enoriași și chiar închină o metanie. Sensul acestei tradiții e cunoscut: înainte de a începe să postești trebuie să te împaci cu toți.

A doua treaptă a postului este pregătirea de a înfrunta răul, propriile neajunsuri. Ne întărim voința în lupta cu răul prin abținerea de la unele produse alimentare. Această metodă de călire spirituală e accesibilă și pentru copii, chiar dacă încă nu au voie să postească „așa cum se cuvine”. Ei pot renunța la unele dulciuri, pot reduce timpul vizionării emisiunilor TV, pot să nu meargă la cinematograful.

În zilele noastre a intrat în obișnuința

multor creștini, cu îndrumarea duhovnicului, să se împărtășească frecvent, fapt care nu poate să nu ne bucure. Însă cred că pentru viața noastră duhovnicească e nevoie din când în când o „adevărată postire”. Aceasta ar însemna să dedici rugăciunii, pregătirii pentru spovedanie, autoevaluării vieții tale interioare măcar câteva zile. Atunci când părinții postesc, copiii simt schimbarea de atmosferă. Noi, părinții, suntem responsabili și pentru sensibilitatea copiilor la atitudinea noastră sinceră sau falsă față de post căci nu-i putem înșela, respectând formal tradițiile. Copiii lipsiți de experiența postirii în familie au mult de pierdut.

Slujbele din Postul Mare sunt lungi și obositoare pentru copii însă prin atmosfera și caracterul lor lasă impresii profunde în sufletul copilului. Este foarte bine să aducem copiii la aceste slujbe numai că nu-i obligatoriu să stea până la sfârșit. În prima săptămână din Postul Mare se citește Canonul de pocăință a lui Andrei Cretanul. Cuvintele canonului copiii desigur nu le vor înțelege, însă veșmintele negre, sclipirea lumânărilor în întuneric, repetarea refrenului „Miluiește-mă, Dumnezeu, miluiește-mă” va rămâne în memoria lor.

din "Ortodoxia pentru copii"

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

1 feb. - slujește Sf. Maslu la Parohia din Gießen, urmat de o Seară duhovnicească.

2 feb. - Întâmpinarea Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Gießen (Pr. Dorin Petrușe).

4 - 8 feb. - participă la Roma la lucrările celei de a XVIII-a Întâlniri Internaționale „Creștini și păstori pentru Biserica de mâine” organizată de Comunitatea S. Egidio.

9 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia „Întâmpinarea Domnului” din Aschaffenburg (Protos. Ghelasie Păcurar). Participă la agapă.

12 feb. - participă la Stuttgart la pregătirea proiectului „Galatz - 2020” alături de un grup de specialiști în economie. Scopul proiectului este de a găsi și evalua modalități proprii de dezvoltate și creștere economică a regiunii. Principalul beneficiar al acestui proiect este Arhiepiscopia Dunării de Jos.

15 feb. - slujește Sf. Liturghie la Nürnberg, apoi participă, ca președinte de comisie, la examinarea participanților la cursul de cântăreți bisericești, organizat în perioada: noiembrie 2012-noiembrie 2013. Seara, participă la Bad Windsheim la lansarea cărții :

INFORMAȚII

”Asceză versus societate de consum - actualitatea și spiritualitatea monahismului și a ordinilor monahale în secolul al 21-lea”. Rostește un cuvânt.

16 feb. - slujește Sf. Liturghie la Nürnberg și hirotonește întru diacon pe Dr. med. Alexandru Ulea. Participă la agapa organizată de părinții și copiii Școlii duminicale din Nürnberg, urmată de o prezentare video cu principalele evenimente din ultimul an.

21-23 feb. - participă la Berlin la lucrările Comisiei Episcopilor Ortodocși din Germania.

22 feb. - slujește Sf. Liturghie la Berlin (Protos. Clement).

23 feb. - slujește Sf. Liturghie în Catedrala rusească din Berlin alături de ceilalți ierarhi ortodocși din Germania.

28 feb. - slujește Sf. Maslu la Nürnberg. Animă Seara duhovnicească lunară de la Centrul eparhial.

Din agenda

PS Episcop Vicar Sofian Brașoveanu

2 feb. - Întâmpinarea Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia „Întâmpinarea Domnului” din Rosenheim (Pr. Dumitru

Mureșan) cu prilejul hramului; participă la agapă.

4 - 5 feb. - participă la lucrările Comisiei Liturgice a Conferinței Episcopilor Ortodocși din Germania.

8 feb. - săvârșește botezul pruncelor Anca și Maria Gheorghe la Capela Sf. Siluan.

9 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

12-13 feb. - participă, la București, la lucrările Adunării Naționale Bisericești și la lucrările Sfântului Sinod.

16 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

23 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la parohia Sf. Apostol Andrei din Basel.

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)
Bankverbindung: Liga Bank EG
Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00